

„Nem lehet – mondta a nagy művész –, lakodalomba vagyok hivatalos.”*

Swierkiewicz Róbert – *Transparent Road 1989 XERTOX*

Neon Galéria, Budapest
2018. április 13 – május 15.

Lehet abban valami lényegesre mutató, amikor három ember véletlenszerűnek tűnő, de inkább talán szerencsésnek mondható találkozását a képsokszorozás motivációja idézi elő. Az esemény egyszerűsége mögött akkor sejthetünk meg egy sokkal általánosabb érvényű halmazt és összefüggést, ha hozzá tesszük azt is, hogy ez a találkozás 1980–81-ben történt, s megnevezve az ekkor találkozókat, LÉVAY JENŐT, REGŐS IMRÉT és SWIERKIEWICZ RÓBERTET, azóta már XERTOX CSOPORTRÓL¹ beszélünk.

„A hetvenes évek végén videógrafikákat készítettem. – emlékezik vissza Lévy Jenő. – Akkor ezeket a grafikákat nem lehetett autentikus módon bemutatni. A szükségből erényt kovácsolva szitanyomatokká akartam alakítani a képeimet. Akkoriban kevesen foglalkoztak ezzel a technikával. Mestert keresve ismerkedtem meg Regős Imrével, akivel hamarosan barátságot is kötöttünk. Ebben az időszakban lehetőségem nyílt arra, hogy egy építésziroda fénymásológépét használhassam. Akkoriban a nyomtatás igen szigorú ellenőrzés alatt állt. CHIKÁN BÁLINT, a Fiala Művészek Stúdiójának vezetője kérelmet fogalmazott az építésziroda illetékes elvtársának, hogy használhassam a masinájukat.

¹ A Xertox elnevezés a xirós (száraz) és a toxin szavakból alkotott mozaikszó. A xerox száraz nyomtatási eljárás, melynek zabolátlan alkalmazása mérgezést okoz. „Minden dolog mérgező, ha önmagában nem is az; csupán a mennyiség teszi hogy egy anyag nem mérgező.” (Paracelsus)

Részlet a Xertox-mappa *A nagy művészet (népmese)* című írásából.

Az itt készült fénymásolataimat, hazafelé menet, először Imrének mutattam meg. Egy ilyen alkalommal jelent meg Swierkiewicz Róbert Imre lakásán. Ő is a következő *Miskolci Grafikai Biennáléra* készült. Robi is nagy érdeklődéssel szemlélte a fénymásolatokat. Ennek az általános, lelkes, és nagy érdeklődésnek a következményeként hamarosan már hárman jártunk fényt másolni, majd ezután hamarosan ki is rúgtak bennünket az irodából. Az *Emberkísérletek* kiállítás² mail art anyagát azért még sikerült itt sokszorosítani.³

Az utolsó legális fénymásolás anyaga végül a Pesterzsébeti Múzeumba került. Már az installálás befejeztével, de még a megnyitó előtt, a vezetés állásfoglalása a téma bemutathatóságát illetően megváltozott. Inkább bezárták a kiállítást.

² *Emberkísérletek. Nemzetközi mail art kiállítás a Xertox szervezésében.* (A Pesterzsébeti Múzeumban betiltott anyag.). Bercsényi 28–30., Budapest, 1982. október 19 – november 1.

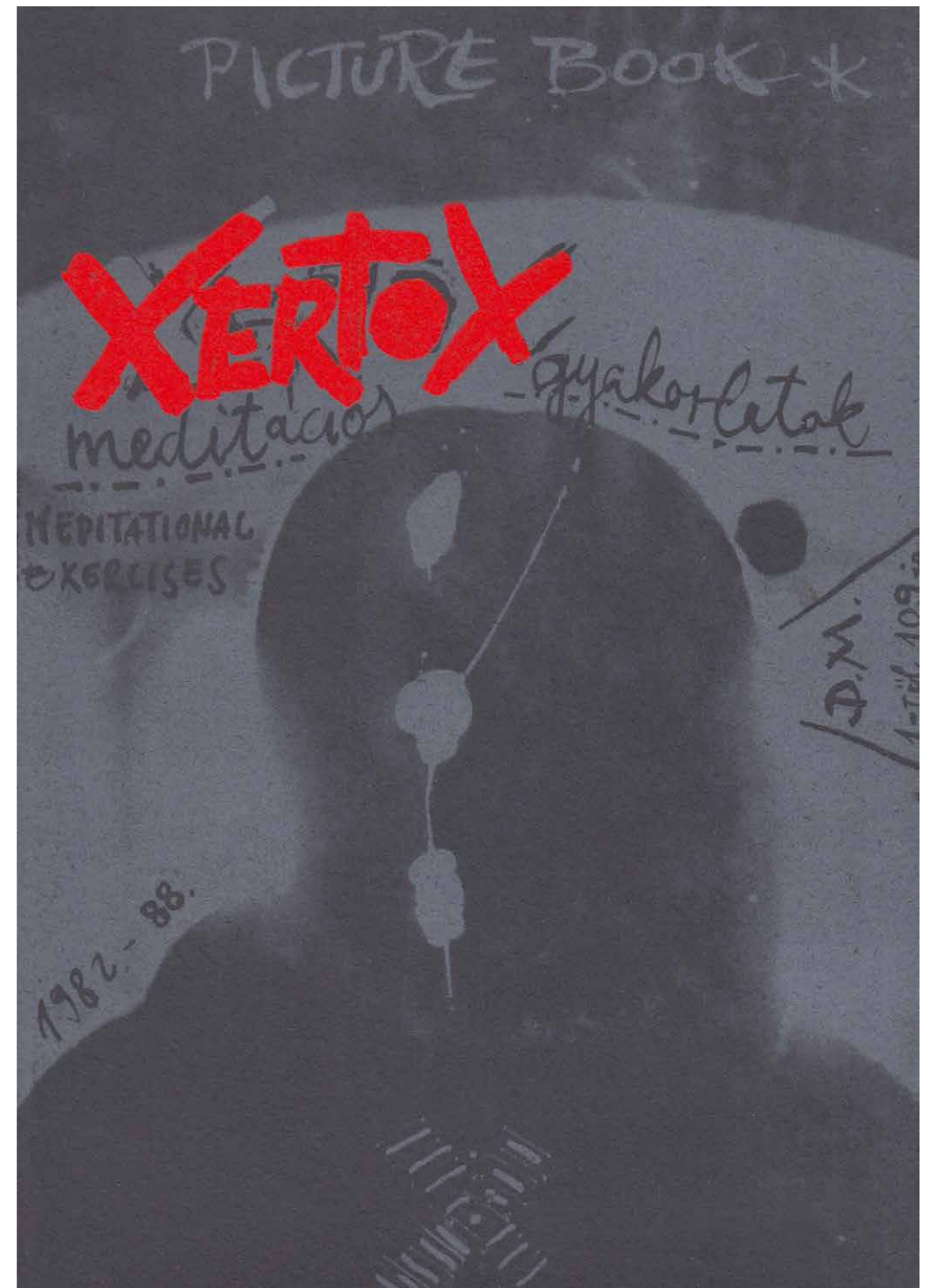
³ Lévy Jenő személyes közlése.

Számbavéve a történetben felmerülő médi-umokat és képalkotó eljárásokat, intézményeket és reakciókat, hiányérzet nélkül kaphatunk esszenciális képet az időszakról, amelyben a Xertox csoportként működött 1982-től a 90-es évek első feléig.

A Neon Galériában kiállított anyagot az 1988-ban összeállított *Picture Book – Xertox dolgos meditáció*⁴ sajátosan értelmezett anarchívumából válogatták, lehetőséget kínálva egy meglehetősen összetett időszak speciális szegmensének aktualizált szemlélésére. Érdekes a vizsgálódást a „tömeg” és a „hivatalos” kulcsszavak, valamint a „fogyasztás” árnyékában elvégezni.

A 80-as évek elején még előfordult, hogy kiállításokat tiltottak be a megnyitásuk előtt, vagy zártak kulcsra már a vernisszázs után. Közben azért az állami kontrollgépezet addig kiszámítható logikája bizonyos mértékig következtelenné vált, miáltal a 60-as 70-es évek ellenkultúrája lassan feloldódott a rendszerben, s a túrtból hivatalos formálódott. Művészetszociológiai szempontból támadt egy viszonylagos üresség, amivel valamit kezdeni kellett, s fel- és kitöltésével a szakma meg is próbálkozott. Hosszú idő után először fogalmazódtak meg a művészetszervezés új lehetőségeit vizsgáló kérdések, így egy nyugati mintákat is adaptálni igyekvő galériarendszer víziója is a már létező hivatalos, félhivatalos és alternatív megoldások kiváltójaként. Kérdés persze, hogy milyen szempontok érvényesítésével? Ezzel egyidőben diskurzus folyt az avantgarde haláláról, annak okairól és előidézőiről, miközben az anyag-eszköz-műtárgy összefüggésében a műtárgyra mint végproduktumra került a hangsúly, s látszólag perifériára szorult az anyag-eszköz-alkotói szerep; másképp fogalmazva: az ember által végzett (művészeti) tevékenység átalakuló funkciója, társadalmi beágyazottsága, vagy éppen ennek a hiánya. A művészeti közeg kis számú szereplője között folyó társalgásból kilépve a nagyobb halmaz tömegkommunikációs terébe jutunk, ahol – változó minőséggel és intenzitással – nem csupán a személyek és alkotások egymás közötti párbeszéde dominál, hanem a

⁴ A mappa fülszövege: „Ezt a XXI. századi, de azon túlmutató munkánkat szeretettel ajánljuk: Gyarmathy Katalinnak, Gyóni Marilának, Stüber Zsuzsnak. Készült 230 számozott példányban 1988. februárjában az óbudai Pince Galériában rendezett Xertox-kiállítás alkalmából, az Országos Grafikai Műhelyben Vácott, az Óbudai Művelődési központban, Budapest András Gábor segítségével. 1988. március 7 – április 3., Budapest III. Főtér 1. (Zichy-kastély) F.K. Dr. Merényi Judit”

XERTOX-mappa borító

tévé, a rádió sugároz, valamint a napi sajtó informál. Mindezt technikai eszközök veszik körül használható közelségben: rögzítésre, sokszorosításra, visszajátszásra, ismétlésre, programozásra alkalmas gépek, amelyek nem csak a műtárgyak keletkezését és a háztartások működését befolyásolták, hanem nem várt gyorsasággal tulajdonképpen gazdasági és közigazgatási struktúrákat formáltak át.

Amennyiben igény támadna a fenti, két különböző technikával élő kommunikációs regiszter hatótávolságának és adekvát vagy reakcióképes működésének összevetésére, hasznos kiindulópontnak ígérkezhet, ha a Magyar Televízió 1981-es műsorszerkezetét próbáljuk rávetíteni a művészeti keretrendszer hivatalos és félhivatalos megnyilvánulási felületeire. A tévé szolgáltatásának keretében a dolgozók délután, a háziasszonyok 10–12 óra között, a korán kelők, valamint nyugdíjasok a 16.30–19 óra közötti időszakban, az intellektuálisabb rétegműsorok közönsége pedig 21.30 után

Swierkiewicz Róbert
Transparent Road 1989 XERTOX, 2018.04.13.–2018.05.15.

kaphattta meg a kifejezetten számára összeállított audiovizuális információs csomagot.⁵ Mondhatni, kelet-európaias izléssel épülni kezdett a modern magyar háztartás. A munka társadalma szervezett átalakításba kezdett, hogy a termelés megfelelő ütemben követni tudja ennek a bizonyos nagyméretű, hatalmgazdasági természetű folyamatnak a ritmusát. De vajon a magyar művészet szisztémájának az adott időszakban mennyi dolga volt ezzel a jelenséggel?

A fénymásológép története itt vezethet át az intézményesülő (neo)avantgarde aktuális trendjeitől, a „példátlan mértékű dokumentáltság”⁶ és a feltételezett magyar posztmodern fordulattól az újpesti Ady Endre Művelődési Ház és Munkáštovábbképző Központ

5 A Magyar Televízió története. <http://mek.oszk.hu/02100/02185/html/516.html>. Utolsó megtekintés: 2018.05.26.

6 Tatai Erzsébet idézi András Gábert. / Tatai Erzsébet: Nyugtával dicsérd a napot (Gyönyörű ez a mai nap. A nyolcvanas és a kilencvenes évek magyar művészete – történet és elmélet). *Buksz* 2003. 15/4. <http://bukscz.c3.hu/0304/02birtatai.pdf> utolsó megtekintés: 2018.05.26.

Mini Galériájához, ahol SWIERKIEWICZ RÓBERT zsűrimentes eseményeket szervezett abban a meghatározó szemléletben, amit a mail art nemzetközi platformjának aktív résztvevőjeként képviselt. Az itt megvalósult kiállítások létrejöttét támogató elv esetében, úgy tűnik, a legfontosabb a demokratikus részvétel lehetőségének biztosítása volt, a professzionalizálódás leghalványabb szándéka nélkül. Ebben a lokális kérdések fejtegetésén és megoldásán túljutó szegmentumban a kommunikáció és azt a feltételező találkozás momentuma esztétikai és elvi értékítéllettől mentesen, tisztán történhetett meg, s válhatott egyszersmind nyilvánossá. Valóban nem a város legfelkapottabb részén, viszont valódi kérdések felvetésére alkalmas egyszerűségben, mintegy szociális hálóként működve, sajátos hatókörrel. Swierkiewicz szervezőként és alkotóként is kategóriarendszerektől és intézményi logikától független gondolatossága találkozott össze a körülbelül tíz évvel fiatalabb Lévay és Regős világával. Ebben a helyzetben a feladat a módszer megtalálásában realizálódott: megalapozódni látszott egy, a társadalmi-strukturális szinten és eszközhasználatában is instrumentálizált, nyugatiasodni kívánó művészet rendszeréből kivezető, vagy éppen azzal párhuzamosan futó út feltételezhetősége. Az eszköz, miután az út léte bizonyossá vált, a *dolgos meditáció* lett.

„Amikor rátaláltunk a Xertoxra, azonnal világossá vált, hogy ez nem most született, hanem az idők kezdetétől jelen van, mi csak észrevettük és segítettük a nyolcvanas években láthatóvá tenni. E jelenség felfedezésekor készítettünk egy manifesztumot. Ennek egy oldala szerepel az 1982-ben készült *Emberkísérletek* című mappánkban. Itt Cézanne kártyázói beszélgetnek a Xertoxról. Tehát a Xertoxnak nincs kezdete és vége.” – írja Lévay Jenő a

Xertox manifesztuma kapcsán.⁷ Erre a boldog pillanatra tulajdonképpen úgy is gondolhatunk, mint egy fajta esszenciális komponens megtalálására, ami aztán mail art akciókban, festményekben, s8-as filmekben, tárgyakban, videókban, konkrét zenében realizálódott, de legfőképpen a dolgos meditációkban, amelyek definíciója következőképpen hangzik: „A tevékenységnek és az elmélkedésnek sajátos összekapcsolódása” ez, amelynek során a meditáció velejárójaként tételezhető „passzív szemlélődő állapotot” valamilyen tevékenység, munkavégzés váltja föl.

Az sem véletlen talán, hogy ennek a magatartásnak a megnevezésére külön szóösszetételt vezettek be az alkotók, hiszen sokat vesztenénk a lényegből, ha megpróbálnánk elegyíteni a 80-as éveket követő időszak alternatív művészeti, s főként a performansz és az akció formáit választó alkotócsoportok állásfoglalásával. Ezek a kísérletek hol az anarchikus szabadságvágy megfogalmazásáról szólnak, hol meg a művészet és a médium elméleti kérdését firtatják, vagy éppen természetszerűen a műfaji keveredés manifesztációjában összpontosulnak.

A csoportban dolgozó művész cselekvéseinek miértjére, a funkció kérdésére azonban, úgy tűnik, mintha egyedül a dolgos meditációkban találnánk rá, egy külön úton.

Ha valamilyen életszerűtlen oknál fogva tematizálni próbálnák a Xertox közel 200 nyilvános elmélkedéssel egybekötött *munkavégzését*, akár a felhasznált anyag és technika vagy koncentrált gondolkodás tárgyát képező tudományos-fantasztikus-mágikus elgondolások szintjén, a két végpont a természetesség/ösztonősség és a technikai/programszerű képalkotás között mutatkozó ellentétben és az ebben tételezhető alkotói attitűdben vagy szerepértelmezésben fogható meg. Nem véletlen, hogy a dolgos meditációkat három elfedett testű és arcú ember végzi, azon túl, hogy ennek persze praktikus okai is voltak.⁸ Mint ahogyan az sem lehet

7 Lévay i.m.

8 A személytelenséget előidéző ruha, a dolgos meditációk állandó résztvevőinek hiánya esetén lehetővé tette a hiányzó személy pótlását. Így vett tevékenyen részt egy-két alkalommal a meditációban Lengyel András, Harvig Lajos, B. Szabó Zoltán is például. A *Picture Book Xertox meditációs gyakorlatok* mappában a dolgos meditációk résztvevői között ezen felül a következő nevek merülnek fel: Vörös Ildikó, Bokros Péter, Molnár Tamás, Pálinkás Róbert, Peterák Miklós, Schüller Rafael, Lakatos Gábor, Sarkadi Péter, Weber Kristóf, Galántai György, Tóth Gábor, Csorba Simon és Fazekas György.

teljesen esetleges, hogy tevékenységük során a xerox gép működését imitálták, madárhangokat gépeltek le, piritós illatot árasztó fényszendvicset készítettek vagy éppen kalyibát építettek, egy másik alkalommal pedig lepedő alatt szénnel rajzoltak.

Ez az utóbbi az FMK-ban történt. Swierkiewicz Róbert visszaemlékezéséből az alkotó gesztus motivációs alapjairól érhetünk meg több mindent: „(...)olyan furcsa volt és mindnyájunkat egyformán érintett, hogy nem akartuk abba hagyni a rajzolást. Tudtuk volna csinálni 24 órát egyhuzamban, mert annyira megérintett bennünket az együttdolgozás, hogy az Ego le tudott szorulni teljesen. Lehetséges, hogy ennek a lepedőnek vagy buroknak köszönhető. Bizonyos szinten ezek a különállások, tehát az egyedül dolgozás és a közösségben való tevékenység egy szinten van.”⁹

9 A térről: Swierkiewicz Róbert (1994) in: Hajdu István: *Előbb – Utóbb. Rongyszőnyeg az avantgarde-nak*, Orpheus könyvek, 1999. 176–185.

Csobánc i. d.m. 1982. 02. 02.
Természet, Geometria, Titokzatosság 2. Dolgos Meditáció, Budapest, Mini Galéria (Újpest), 1982. 04. 23.

Mindezekről az eseményekről autentikus képet a Neon Galériában is bemutatott anarchívum¹⁰ vizuális darabjai adhatnak, lévén a csoport tevékenységéről összefoglaló írás vagy kiállítás máig nem született. A különböző nyomdatechnikai eljárásokkal sokszorosított (szitanyomás, litográfia, xerox) lapokból 230 mappa készült, amelyek azonban nem pontos reprodukciói egymásnak.

A gyűjteményben található képek az egykori eseményeken készült videófelvetelek és fotók, gépírással, rajzokkal, szövegek felhasználásával és elegyítésével közvetítik azt a különös, többretegű gondolatot, ami a dolgos meditációk kollektív eseményjellegéből adódóan megőrizhető.¹¹ Egy-egy dolgos meditáció elvégzése felfogható kutatásként, ami lehet, hogy éppen a forma megtalálására irányul, vagy a médium korlátairól kíván információt szerezni, mégis fontosabb, hogy egészen biztosan az ember alkotói szabadságnak a lehetséges módozatai felé orientál. A megtalálás pillanata, s a benne tapasztalt érzet idézi elő az ismétlés és újratapasztalás vágyát. Ez az ismétlés mégsem állítható párhuzamba a kísérletezésnek, mint tudományos megismerésnek a szokásos eljárásával. Annak inkább

¹⁰ Anarchívum def.: „visszafordulás” (ana-), felfordítás, kitérés a megegyezéses megközelítések elől. In: A hálón át. Tanulmányok Jochen Gerz „A művészet antológiájá”-ról. (Szerkesztette: Horant Fassbinder) <https://vendegszovegek.wordpress.com/page/2/>. Utolsó megtekintés: 2018. 06. 04.

¹¹ A kiállításon a *Xertox Picture Book* eredetileg A4-es méretű lapjai közül 13 került nagyításra s önálló képként bemutatásra.

Xertox Emberkísérletek (Mail-Art kiállítás) Budapest, Bercsényi 28-30. *Xertox 3. Dolgos Meditáció*, 1982.10.12.

szöges ellentéte. A folyamat eredményét, a felsejülő szabadságfokot, új ismeretet nem laboratóriumi körülmények között próbálta reprodukálni, majd a tapasztaltak alapján újra előidézni, hanem sokkal inkább egy adott helyzetre reflektáló spontán, előre el nem tervezett folyamat végrehajtásával.

A *Picture Book* funkcióján mindenképpen érdemes néhány percet elidőzni. Különös-képp, ha arra gondolunk, ismerünk-e olyan biztosan fennmaradt művet, ami valamelyik dolgos meditáció eredményeként született, majd változatlan formában fennmaradt, s tulajdonképpen kiválthatná eredetiségével a dokumentum/dokumentáció/emlékeztetés szerepét? A mostani kiállítás szempontjából sem elhanyagolható a kérdés, hogy ezeket a képeket produktumként, műtárgyként kezeljük-e (bekeretezve és falra szerelve)?

Hol keressük inkább a mai napig érvényes gondolatot? A képekben, egy-két megmaradt videóban vagy eseményleírásban? Az egykori résztvevők történeteiben? A PETERNÁK

A NAGY MŰVÉSZET (népmese)

Egyszer volt egy egylábú művész. Elindult szerencsét próbálni. Amint az úton ment, egyszer csak meglátott a földben egy nagy művészetet. Megfogta, hogy kihúzza, de sehogyse bírta. Arra ment egy kétlábú művész. Kérdezi az egylábú művészt: - Hát te mit csináltsz? Feleli, hogy a nagy művészetet akarja kihúzni, de nem bírja. Odament a kétlábú művész. Húzták ketten. De hiába húzták. Arra ment egy háromlábú művész. Kérdezi a másik kettőt: - Hát ti mit csináltok? Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik kettő. Odament a háromlábú művész. Húzták hárman. De hiába húzták. Arra ment egy néglábú művész. Kérdezi a másik hármat: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik három. Odament a néglábú művész. Húzták négyen. De hiába húzták. Arra ment egy ötlábú művész. Kérdezi a másik négyet: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik négy. Odament az ötlábú művész. Húzták öten. De hiába húzták. Arra ment egy hatlábú művész. Kérdezi a másik ötöt: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik öt. Odament a hatlábú művész. Húzták hatan. De hiába húzták. Arra ment egy hétlábú művész. Kérdezi a másik hatot: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik hat. Odament a hétlábú művész. Húzták heten. De hiába húzták. Arra ment egy nyolclábú művész. Kérdezi a másik hetet: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik hét. Odament a nyolclábú művész. Húzták nyolcan. De hiába húzták. Arra ment egy kilenclábú művész. Kérdezi a másik

nyolcat: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik nyolc. Odament a kilenclábú művész. Húzták kilencen. De hiába húzták. Arra ment egy tízlábú művész. Kérdezi a másik kilencet: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik kilenc. Odament a tízlábú művész. Húzták tizen. De hiába húzták. Arra ment egy tizenegylábú művész. Kérdezi a másik tizet: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik tíz. Odament a tizenegylábú művész. Húzták tizenegyen. De hiába húzták. Arra ment egy tizenkétlábú művész. Kérdezi a másik tizenegyet: - Hát ti mit csináltok? - Ezt a nagy művészetet akarnánk kihúzni, de nem jön - felelt a másik tizenegy. Azt mondja erre a tizenkét lábú művész: - Most már tizenketten vagyunk, annyi kell az efféle nagy művészetnek. Húzzuk tizenketten, meglátjátok, kijön. Azzal odament a tizenkétlábú művész, s húzták tizenketten. Ahogy húzták, egyszer csak nagyot reccsent a nagy művészet s kijött a földből. A tizenkét művész pedig hanyatt esett. De úgy estek hanyatt, hogy ahányan voltak, mind befürödtek a földbe. Azon nyomban könyörögni kezdtek a nagy művészetnek: - Húzz ki minket, nagy művészet koma! Nem bánod meg, húzz ki minket! - Nem lehet - mondta a nagy művészet -, lakodalomba vagyok hivatalos. Azzal szökdécselni kezdett az országúton. A tizenkét művész száj tátva nézte. Mert szökdécselő nagy művészetet még soha nem láttak.

MIKLÓS által kidolgozott, és minden dolgos meditáció értelmezésére alkalmazható mátrixban, KISHONTY ZSOLT definíciós kísérletében vagy esetleg CSORBA SIMON Swierkiewicz-nek írt levelében, amiből a külső szemlélő észrevételeit ismerhetjük meg?¹² Talán mindegyikben egyszerre, hozzátevé annyit, immár történeti perspektívából, hogy nem elhanyagolható tény a dolgos meditációk több mint 10 éves működése sem, amit talán a rendszer változatlansága is indokoltá tett. Ebben az esetben a Xertox könyve nem műtárgy, nem dokumentáció, hanem a mai napig is használható módszertár lett, s mint ilyen, a picture book helyett *exercise book*-ként vagy munkafüzetként kellene tekinteni rá. Az biztos, hogy a dolgos meditációk pontos

rekonstruálásához nem rendelkezik elegendő információst tartalommal, de talán éppen ez a szerencsénk, hiszen így maradt nyitott a történet. A rendszerszintű kívül és belül lét kérdése a Xertox működésének mindvégig meghatározója volt: az alkotás metódusa, az anyag megtalálása, majd a felhasználás féltelensége a hideg profizmus értékállóságra törekvő eszközhasználatával szemben, végeredményben az autonóm művészlét megkérdőjelezése a médium és a megjelenés módja, valamint helye szempontjából is. Mindez talán bizonyos fokig produktuma is a fenti együtthatóknak, amennyiben a radikális szerepvállalást javarészt mellőző ellenpólus-lét annak tekinthető. A kanonizáción átesett életműveken túl ezek a látszólagosan periférián működő jelenségek lehetnek azok, amelyek valóban árnyalhatják a jelenlegi ismereteinket egy adott időszak társadalmi, szociális változásairól, valamint az ennek keretében működő, korántsem homogén művészeti rendszer felépítményeiről, hatásmechanizmusáról. Ennek felismeréséhez egyszerűen el kell képzelni, milyen lehet az, amikor 12 művész összesen 78 lába, fogalmazzunk úgy, földbe gyökerezik, miközben a nagy művészet, ahelyett, hogy kihúzná őket a gödörből, inkább szökdécselve lakodalomba megy. Mit csinál ezután a 12 művész a lényegét vesztett 78 lábával, valamint a feltételezhetően 24 darab szabad kezével? Egymás között megbeszélik a lehetőségeiket, majd egyszer csak talán valahogyan kikeverednek a szűkös helyzetből.

Ez esetben a *hogyan* és a *mikor* lehet a mai napig aktuális kérdés, különös-képp, ha figyelembe vesszük: a spektákulum társadalmi kiépült és működik.

¹² Szövegek a *Picture Book - Xertox meditációs gyakorlatok* mappában magyar és angol nyelven: A NAGY MŰVÉSZET (népmese); Peternák Miklós: Xertox / 1985. április 10.; Csorba Simon levele Swierkiewicz Róbertnek 1983. 04.23.; Kishonthy Zsolt a dolgos meditációról; A.G.(Andrási Gábor?); C.R.C. A Nagymező utcában - a 107/b d.m.